

Мидтатъ (на харемъ-кехалта).

Вардете я да не побѣгне. Това зайче гледа камъ шумата.

Стойнка.

На каде да бѣгамъ? Помисли! Имамъ ли азъ дѣ да бѣгамъ? при кого ща азъ да ида? Баща ми си ти затворилъ и държишъ го за нищо и за нивакво. Каде да бѣгамъ? Или да ида на гробищата да поплача надъ майчините си кости и да я попитамъ защо ма е родила и защо ма е отгледала. Имамъ на свѣтътъ само единъ човѣкъ, който би ма поерѣшналъ; но твоите стѣни сж ячки, а неговите крила още не сж порасле.

Мидтатъ.

Нѣма и да порастатъ.

Стойнка.

Щатъ да порастатъ и ще да прелѣтатъ отъ Дунавтъ и до Цариградъ; щатъ да порастатъ, и дѣто преминатъ, то щатъ да погребатъ сичко, щото е турско и нечисто! Времето са приближава.

Мидтатъ.

Е-е-е! та ти си била голѣма майсторка да говоришъ! Но да оставиме тия празни разговори и да са повеселиме. (На турканиите). Хайде пѣйте, свирете и играйте.

Много туркани (свиратъ и пѣятъ):

Билмезидимъ вармазидимъ Бургаза,

Башкъмъза гелмезиди бу каза!

Орда гйордумъ ахшам-истю учъ ялдъзъ:

Бири бабо, бири булка, бири къзъ, —

Бабо, булка сизинъ олсунъ, къзъ бенимъ.